

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Dyje s.r.o.**, se sídlem Hříšice 63, 380 01 Hříšice, IČO: 26099446, zastoupen JUDr. Ing. Zdeňkem Hrabou, advokátem se sídlem Říčany, Kamlerova 795, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.2.2012, sp.zn.: 8 RV 47294/2011-14132, č.j.: 10965/2012-MZE-14132,

t a k t o :

I . Žaloba se zamítá.

I I . Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9.2.2012, sp.zn.: 8 RV 47294/2011-14132, č.j.: 10965/2012-MZE-14132, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 25.08.2011, č.j.: SZIF/2011/0314940, kterým byla žalobci zamítnuta žádost o poskytnutí dotace pro rok 2010 v rámci programu Zakládání skupin výrobců podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb., o stanovení podmínek pro zařazení skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit, do programu zakládání skupin výrobců a o stanovení podmínek pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti, ve znění pozdějších předpisů („dále též „nařízení vlády č. 655/2004 Sb.“).

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádával s odvolacími námitkami žalobce spočívající v nesprávném právním posouzení pojmu „skupina výrobců“ podle § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. učiněném správním orgánem I. stupně. Žalobce s poukazem na § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., dovozoval, že lze pod pojem „skupina výrobců“ podřadit obchodní společnost založenou jen jedním společníkem. Odkázal

na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23.02.2011, č.j. 7 As 80/2010 s tím, že žalobce shodně se sedmým senátem Nejvyššího správního soudu zastává právní názor, že „skupinou výrobců“ může být i obchodní společnost, která má jediného společníka, pokud splní vedle podmínek stanovených v § 2 také další alternativně formulovanou podmínku dle § 3 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Dále odkázal na článek 33d nařízení vlády ES č. 1257/1999, dle kterého je podpora poskytovaná seskupení producentů, která jsou uznána příslušnými orgány nových členských států mezi dnem přistoupení a koncem programového období na základě vnitrostátního práva společenství, a to s cílem společně uvádět zboží na trh.

Žalovaný v odvolacím řízení přistoupil k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Ohledně výtky nesprávného právního posouzení pojmu „skupina výrobců“ uvedl, že odpovídá termínu „seskupení producentů“ a byl vtělen do nařízení vlády č. 655/2004 Sb., na základě nařízení Rady (ES) č. 1257/1999. Smyslem nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 je nejen vytvoření větších obchodních celků, ale také reálných obchodních vztahů za účelem zajištění společného odbytů zemědělských komodit, účel citovaného nařízení nelze naplnit, pokud má *skupina* výrobců pouze *jednoho* člena. Obchodní vztahy mezi obchodní společností a jejím jediným společníkem, nelze považovat za reálné obchodní vztahy, které by objektivně splňovaly požadavky na zvýšení konkurenceschopnosti na trhu a zajištění společného odbytů. Rovněž je pojem „skupina výrobců“ definován v § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb a rozumí se jím *skupina* výrobců zajišťující společný odbyt zemědělské komodity. Tímto je pojmu dána právní forma, neboť *skupinou* výrobců nelze rozumět obchodní společnost založenou *jedním* společníkem. Žalovaný zdůraznil, že podstatným pro rozhodnutí o udělení dotace bylo nejprve posouzení předběžné otázky, zda-li je žalobce způsobilým k zařazení do programu Zakládání skupin výrobců. Teprve následně bylo třeba posoudit, zda-li by byla skupině výrobců dotace poskytnuta. Jelikož žalobce - obchodní společnost s ručením omezením nebyl zařazen do programu Zakládání skupin výrobců tak, mu ani nemohla být poskytnuta dotace dle § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Žalovaný poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 87/2009-72, sp.zn. 9 As 67/2009 a sp.zn. 1 As 68/2010.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu nesprávného právního posouzení pojmu „skupiny výrobců“ dle § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Nejprve zopakoval, že základní myšlenkou nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 je, že se má podpora poskytovat seskupením producentů, která jsou uznána příslušnými orgány nových členských států mezi dnem přistoupení a koncem programového období na základě vnitrostátního práva společenství, majícím za cíl společně uvádět zboží na trh. Poukázal na Horizontální plán rozvoje venkova pro období 2004-2006 schválený vládou České republiky usnesením č. 671 ze dne 9.7.2003 a na rozhodnutí Evropské komise č. 2004 CZ 0G6Do 001. Dovodil, že záměrem programového dokumentu bylo vytvořit podmínky pro poskytnutí dotace v rámci opatření Zakládání skupin prvovýrobců, aby byly konkurenceschopné v podmínkách jednotného trhu po přistoupení České republiky do EU. Evropská komise odsouhlasila horizontální plán rozvoje venkova, v němž je „skupina výrobců“ definována jako obchodní společnost, založená za účelem zajištění společného odbytů zemědělských komodit, které jsou zapsány do obchodního rejstříku mezi datem přistoupení a koncem programového období tj. od 1.5.2004 do 31.12.2006 s minimálním ročním obratem 100 000 eur, anebo

majícím 5 členů. Dovodil, že citovaný předpis umožňuje, aby vznikaly skupiny producentů, které jsou založeny podle národního práva a jelikož počet jejich členů není Evropskou komisí stanoven, tak lze akceptovat jakýkoli zákonem dovolený počet, a to počínaje jedním členem. Zdůraznil, že členství ve skupině mimo jiné vznikne v okamžiku, kdy obchodní společnost založená jedním až čtyřmi členy splní předpoklady minimálního ročního obrátu. Žalobce z jazykového znění ustanovení § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., dospěl k názoru, že „skupina výrobců“ je zde definována jako obchodní společnost bez omezení počtu společníků. Nesouhlasil s odkazem žalovaného na ustanovení §1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., neboť v něm nespatoval žádné definiční vymezení pojmu „skupina výrobců“. S poukazem na preambuli nařízení Rady (ES) č.1257/1999 zdůraznil, že dotace se má poskytovat společnosti jako takové a nikoliv jejím společníkům. Odkázal na právní názor sedmého senátu v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23.02.2011, č.j. 7 As 80/2010. Závěrem konstatoval, že splňuje veškeré zákonné podmínky pro začlenění do programu Zakládání skupin výrobců, a požadovaná dotace mu měla být poskytnuta.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byla zrušena a žalobci přiznány náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odmítl žalobcem uplatněné námitky a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Předně zdůraznil, že žadatel o dotaci musí být nejprve pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců dle § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., což je prvotní podmínka pro rozhodování o poskytnutí dotace. Žalobce již tuto podmínku nesplnil, neboť rozhodnutím Ministerstva zemědělství č.j. 19436/2007-14130 nebyl do programu Zakládání skupin výrobců zařazen, proti rozhodnutí podal žalobu, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze sp.zn. 6 Ca 344/2007 ze dne 29.4.2010 zamítnuta. Žalovaný uvedl, že předmětná dotace je poskytována pouze vícečetným subjektům, které se sdruží za účelem společného odbytu příslušné zemědělské komodity a společně založí obchodní společnost, nebo družstvo. Na podporu svých tvrzení poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1 As 87/2009 a sp.zn. 9 As 67/2009.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice ze dne 11.6.2012 žalobce pouze zopakoval svá tvrzení obsažená již v žalobě.

Městský soud v Praze o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci tento postup soudu akceptovali.

Městský soud v Praze dle podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Stěžejní otázkou sporu mezi účastníky řízení v dané věci je posouzení nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu žalobcem tvrzeného nesprávného právního posouzení pojmu „skupina výrobců“ dle § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., správními orgány.

Žalobce v řízení nesporoval správními orgány zjištěný skutkový stav - žalobce má formu obchodní společnosti s ručením omezeným a jeho jediným společníkem je Zemědělské družstvo Hřišice, což vyplývá také z výpisu z obchodního rejstříku. Žalobce dne 10.2.2011

podal na Státní zemědělský intervenční fond žádost o poskytnutí dotace Zakládání skupin výrobců, v němž mj. uvedl, že členem jeho odbytové organizace je pouze Zemědělské družstvo Hříšice.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., toto nařízení upravuje v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropských společenství podmínky pro zařazení skupiny výrobců, zajišťujících společný odbyt zemědělské komodity (dále jen „skupina výrobců“), do programu pro zakládání skupin výrobců (dále jen „program“) a podmínky pro poskytnutí dotace skupině výrobců k podpoře jejich činnosti (dále jen „dotace“).

Podle § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., pro účely tohoto nařízení se rozumí skupinou výrobců obchodní společnost nebo družstvo, jejich předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity.

Podle § 3 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., Státní zemědělský intervenční fond (dále jen „Fond“) zařadí skupinu výrobců do programu na základě její žádosti doručené Fondu (dále jen „žádost o zařazení“), jestliže tato skupina výrobců

- a) splňuje podmínku roční obchodovatelné produkce v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč anebo podmínku nejméně 5 společníků nebo členů skupiny výrobců (dále jen „člen“),
- b) vznikla v období od 1. května 2004 do 31. října 2006.

Podle § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., dotace za příslušný kalendářní rok se poskytne skupině výrobců na základě žádosti (§ 6), jestliže tato skupina výrobců

- a) byla zařazena do programu do 31. prosince 2006,
- b) zajišťuje odbyt příslušné zemědělské komodity, uvedené v příloze k tomuto nařízení,
- c) splňuje podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč, anebo podmínku nejméně 5 členů,
- d) nakupuje příslušnou zemědělskou komoditu, uvedenou v příloze k tomuto nařízení, od třetí osoby pouze
 1. pokud množství této zemědělské komodity nepřesáhne 10% objemu celkové obchodované produkce zemědělské komodity od členů za příslušný kalendářní rok, nebo
 2. v případě splnění povinnosti dodavatelských závazků za svého člena, který nesplnil tyto závazky, pro něj vyplývající ze společenské smlouvy, stanov, nebo smluv o výši objemu obchodované produkce,
- e) všichni členové jsou podnikajícími fyzickými nebo právnickými osobami, které produkuje alespoň 1 zemědělskou komoditu uvedenou v příloze k tomuto nařízení, jejíž odbyt zajišťují prostřednictvím skupiny výrobců, za kterou má být této skupině výrobců vyplacena dotace,
- f) všichni členové prodávají na trh celou svou tržní obchodovanou produkci zemědělské komodity prostřednictvím skupiny výrobců, pro kterou má být skupině výrobců vyplacena dotace.

Soud pro účely posouzení, zda došlo ze strany správních orgánů k vydání nezákonného rozhodnutí v důsledku jejich nesprávného právního výkladu pojmu „skupina výrobců“ dle § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se již dotčenou problematikou zabýval. Právní výklad pojmu „skupina výrobců“ je jednoznačným způsobem proveden v rozhodnutí rozšířeného

senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 80/2010-100, takto: „Skupinou výrobců dle § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., o stanovení podmínek pro zařazení skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit, do programu zakládání skupin výrobců a o stanovení podmínek pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti, se rozumí v souladu s čl. 33d odst. 1, 2 nařízení Rady (ES) č.1257/1999 o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního Fondu, více subjektů sdružených ke společnému odbytu.” Z uvedeného rozhodnutí vyplývá, že Nejvyšší správní soud zaujal k výkladu pojmu „skupina výrobců” dle § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. jednoznačný právní názor, že již jeho jazykový výklad vede k jedinému závěru, a to, že se jedná o subjekt vícečlenný, složený z jednotlivých výrobců. Tomuto systematicky nasvědčují i náležitosti žádosti o zařazení skupiny do programu stanovené v § 4 odst.2 citovaného nařízení vlády, mezi nimiž je i společenská smlouva nebo stanovy skupiny výrobců. Navíc i v ustanovení § 2 písm. e) citovaného nařízení vlády se předpokládá přijetí společných pravidel skupinou výrobců. Jednočlenné právnické osoby tyto podmínky nemohou naplnit, a to ani jednočlenná společnost s ručením omezeným, jejímž jediným členem je zemědělské družstvo. Vícečlennost musí spočívat ve spojení jednotlivých výrobců. Nelze přisvědčit opačnému výkladu, že smysl a účel dotace může být naplněn činností jediného (jednočlenného subjektu), neboť potom by nebylo třeba podporovat sdružení výrobců a dotovat právě náklady spojené s jejich sdružováním. Citovanému účelu tedy nemůže vyhovovat zajištění odbytu jedním subjektem, na nějž jsou smluvně napojeny další subjekty jako dodavatelé.

S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že správními orgány zaujatý právní výklad pojmu „skupina výrobců” podle § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. je zcela souladný s právním výkladem učiněným v téže věci rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu. Pokud se žalobce dovolává právního názoru sedmého senátu Nejvyššího správního soudu, obsaženém ve výše citovaném usnesení, je třeba zdůraznit, že právě tento právní názor byl rozšířeným senátem překonán.

Podle § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., lze na základě žádosti poskytnout dotaci *skupině výrobců*, která byla zařazena do programu pro Zakládání skupin výrobců a zároveň splňuje další zákonem stanovené podmínky. Jelikož žalobce nebyl vícečlenným subjektem sdruženým ke společnému odbytu tak, nemohl být ani zařazen jakožto skupina výrobců do programu pro Zakládání skupin výrobců dle § 3 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Tedy jeho žádost o poskytnutí dotace k podpoře činnosti skupiny výrobců nemohla být úspěšná.

Soud závěrem shrnuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, žalovaný se řádně vypořádal s veškerými odvolacími námitkami v napadeném rozhodnutí a věc rovněž správně po právní stránce posoudil v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Tedy správní orgány se nedopustily žalobcem tvrzených vad řízení, proto soud nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný, úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. května 2015

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková